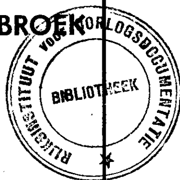
DE NEDERLANDSCHE ARBEIDER EN HET DUITSCHE NATIONAAL-SOCIALISME

DOOR

G. J. ZWERTBROEK

PARTIJ-UITGEVERIJ DER N. S. N. A. P.
UTRECHT

6 CENT.

DE NEDERLANDSCHE ARBEIDER EN HET DUITSCHE NATIONAAL-SOCIALISME

De idee van het socialisme is voor den Nederlandschen arbeider waarlijk niet nieuw.

Het Nederland van vóór den vijftienden Mei 1940 kende een — naar het aantal van haar aanhangers gerekend — vrij krachtige sociaal-democratische beweging. Daarnaast bestond er een communistische partij, die bij de verkiezingen meer dan honderdduizend stemmen op zich wist te vereenigen, alsmede nog enkele kleinere groepen en secten. Volgens den uitslag der Kamerverkiezingen kon ruim een kwart der Nederlandsche bevolking rechtstreeks tot den aanhang der socialistische beweging in haar onderscheiden verschijningsvormen worden gerekend.

Ook onder de christelijk georganiseerde, met name onder de katholieke arbeiders was 'n beweging gaande, die sterk in de richting van het socialisme ging, al wilde men er dien naam niet aan geven en al was zij zelfs bedoeld om hen van de uitgesproken socialistische beweging verre te houden. Men sprak daar van „verlossing uit het proletariaat" en van een „nieuwe gemeenschap" en men wilde in elk geval iets ánders dan de liberaal-kapitalistische maatschappij-inrichting. Ook in de kringen dezer katholieke arbeiders wilde men iets, wat, evenals het met dien naam genoemde socialisme, aan dat liberale kapitalisme tegengesteld zou zijn. Socialistische, communistische en katholieke arbeiders hadden in ieder geval dit dan ook met elkaar gemeen, dat zij tegenover het individualisme van het liberale kapitalisme voor de samenleving der menschen de gemeenschapsgedachte als leidend beginsel aanvaard wilden zien.

Wij mogen dus aannemen, dat wanneer de omstandigheden de verwezenlijking dezer gedachte mogelijk maken, *zij* in de eerste plaats als medewerkers en, zoo noodig, als medestrijders zullen optreden.

De brandende begeerte van alle tot deze groepen behoorenden naar een nieuwen, een socialistischen maatschappijvorm kwam in het politieke leven der laatste jaren echter steeds minder tot uitdrukking. De maatschappij was volkomen vastgeloopen in een economische crisis (het onafwendbare gevolg van het kapitalistische systeem) voor welke blijkbaar geen oplossing te vinden was. Een half millioen werkloozen, met hun gezinnen ongeveer een kwart van het Nederlandsche volk omvattend, waren reeds vele jaren achtereen ten prooi aan den meest nijpenden materieelen en geestelijken nood, zonder dat regeering en volksvertegenwoordiging middelen wisten te vinden om daar een eind aan te maken. Men zocht trouwens niet eens meer naar zulke middelen! Zelfs de meest radicalen gingen met hun plannen al niet verder dan het tijdelijk verschaffen van arbeid aan ten hoogste de helft der werkloozen; tot verwezenlijking echter kwamen deze plannen nimmer; regeeringspersonen en vooraanstaande partij-politici verklaarden in het openbaar, dat een algeheele opheffing der werkloosheid een onmogelijkheid was en dat zij, die het tegendeel beweerden, niets dan charlatans en gewetenlooze volksmenners waren. Allerwegen had men zich reeds neergelegd bij het verschijnsel der crisis en de daarmee verbonden werkloosheid en hun gevolgen als bij een kwaad, waartegen geen kruid gewassen was. Het ideaal van het socialisme, van een uiteindelijke „verlossing uit het proletariaat", van 'n „nieuwe gemeenschap", dat in de harten der arbeiders had geleefd, doofde uit; iedere bezieling ging verloren. Was het dan ook geen dwaze theorie, grotesk van belachelijkheid, als men haar vergeleek bij de bittere werkelijkheid?

Regeerders en partij-politici lieten getroost Gods water maar over Gods akker loopen: waar niets aan te doen wàs, viel nu eenmaal niets aan te doen! En wie kon er eigenlijk verantwoordelijk gesteld worden voor den hopeloozen toestand van het volk? Niét het hoofd van den staat, want zij werd gedekt door de ministerieele verantwoordelijkheid. Niét de ministers, want deze waren gebonden aan het regeeringsaccoord der politieke partijen. Niét de leden der volksvertegenwoordiging, die geen zelfstandigheid bezaten en in meerderheid slechts

één taak hadden — de regeering te steunen. Niét de partijbesturen der politieke partijen, want geen van hen bezat de meerderheid en hún goede voornemens werden — naar zij zeiden — immers steeds weer door de ándere politieke partijen teniet gedaan?! Niemand droeg de verantwoordelijkheid — of ja, tóch wel! De *Kiezer* droeg ten slotte de verantwoordelijkheid! Zeker, zeker, de *Kiezer*, en niemand anders! De *Kiezer* immers kon kiezen wien hij maar wilde? *HIJ* was immers sou-dan iets aan doen? Daarom droeg de abstracte *Kiezer* ten slotte de schuld van al hetgeen er in staat en maatschappij verkeerd ging, en staatshoofd en regeering, volksvertegenwoordiging en politieke partijen konden hun handen in onschuld wasschen.

Onder deze omstandigheden was het socialisme een *woord* geworden, niets meer. Een onderwerp van partij-politiek spel en partij-politieke kansberekening. Een bloote verkiezingsleuze, die eens per vier jaar uit de antiquiteitenkast te voorschijn werd gehaald en mooi opgepoetst den volke vertoond. Geen levende, bezielende gedachte, die strijders voortbracht en deze in slagorde wist te scharen! Er werd geredekaveld in de vertegenwoordigende lichamen, veel en zwaar, en hier en daar werden wat lapmiddeltjes uitgedacht en toegepast....

Onderwijl dreigde het volk te verkommeren.

Zij, die zich nadrukkelijk met den eerenaam „socialisten" tooiden, hadden voorzeker zélf ook schuld aan dezen hopeloozen toestand.

Hadden zij niet als leidend beginsel de stelling aanvaard: *het socialisme is alleen internationaal te verwezenlijken?*

Neen, zóó is het niét!, zeiden enkelen.

Deze uitspraak, zeiden zij, maakt het socialisme tot een grauwe theorie voor een verre, een zéér verre toekomst, in plaats tot werkelijkheid in het heden! Deze theorie ontneemt den tegenwoordigen socialistischen leiders iedere directe verantwoordelijkheid! Deze theorie beteekent, dat de nood der Nederlandsche werkloozen met hun vrouwen en kinderen niet eerder kan worden

gelenigd dan zoodra ook b.v de Zoeloekaffers het ontwikkelingspeil van het nederlandsche volk zullen hebben bereikt! Aldus kàn het niet zijn! Als het socialisme waarheid is, kan het hiér, nú, in óns land, dadelijk worden verwezenlijkt! Als de socialistische idee *juist* is, dan kunnen we van het nederlandsche volk een werkelijke gemeenschap maken! Een *arme* gemeenschap als het móet, een *rijke* gemeenschap als het kán, maar in elk geval: een *gemeenschap!*

De socialistische theoretici ontkenden deze mogelijkheid even beslist als de socialistische partijpolitieke practici. Waren zij op den grondslag van het humanisme van die dagen niet van meening, dat de menschheid nu eenmaal één geheel vormt, waarvoor steeds en te allen tijde dezelfde grondregelen en wetten gelden? Waren zij niet bezeten door den waan der gelijkheid?

Ziehier dan de kernfout, die de socialisten toenmaals maakten.

De menschen namelijk zijn niet gelijk. Zij zijn stuk voor stuk verschillend en hebben stuk voor stuk ook verschillende belangen.

En evenmin als de *menschen* gelijk zijn, zijn de *volken* en *rassen* gelijk. Ook zij zijn stuk voor stuk verschillend en hebben stuk voor stuk andere belangen. Er zijn bijvoorbeeld volken, zooals het duitsche, die nauw zijn saâmgedrongen op een veel te eng grondgebied en die daarbuiten geen stukje levensruimte bezitten. Er zijn ándere volken, die, verspreid over de geheele wereld, groote, dunbevolkte grondstukken hebben, waarvan zij groote voordeelen genieten en die zij afsluiten voor anderen, zooals b.v. Engeland. Het belang van het eene volk is dan ook vaak tegenovergesteld aan het belang van het andere volk. Zoolang dat zoo is, is een internationaal gelijk socialisme voor allen niet mogelijk. En als het socialisme eenmaal tot stand komt, zal het bij het eene volk een anderen vorm hebben dan bij het andere. Die vorm wordt namelijk bepaald door bloed en bodem.

En hier komt dan het nationaal-socialisme, het *duitsche* nationaal-socialisme, aan de orde....

Ondanks alle theorieën die het tegendeel beweren; ondanks alle gepraat over de gelijkheid der menschen

en ondanks de stelling der gemakzuchtigen, dat het socialisme niet dan internationaal kan worden verwezenlijkt staat als een paal boven water:

een volk is een bloedsgemeenschap en een belangengemeenschap tegelijk:

een volk kan dan ook zelfstandig en los van andere volken voor zich een socialistischen maatschappijvorm tot stand brengen;

aldus heeft het duitsche volk het duitsche nationaalsocialisme gevestigd.

Wie oog heeft voor de levenskracht, de energie en de dichtheid der bevolking van het duitsche Rijk, voor de engte van zijn grenzen en zijn gebrek aan levensruimte als gevolg daarvan; wie de gruwelijke ellende heeft gekend die het duitsche volk, na al het leed van een verloren oorlog, door het Verdrag van Versailles heeft moeten doormaken; wie de diepte heeft gepeild der vernederingen, welke het zijn opgelegd; wie zich de verschrikkingen der na-oorlogsche revolutie- en inflatiejaren en der Roerbezetting voor oogen stelt — die verwondert er zich niet over, dat het duitsche volk in het socialisme zijn eenheid heeft trachten te hervinden. Verwondering kan slechts baren, dat dit na zùlk een dieptepunt nog geschieden kòn! Wie zich verder de schromelijke politieke verwarring en de onbekwaamheid van regeerders en politieke partijen in de jaren tusschen 1918 en 1933 herinnert — die verwondert er zich niet over, dat het duitsche volk zich een geheel ander politiek stelsel heeft gekozen, onder één, volkomen verantwoordelijk leider, den Führer Adolf Hitler, die met onwrikbare volharding en vurigen ijver zijn volk wist saâm te bundelen en tot een stalen eenheid te smeden. Verwondering kan slechts baren, dat het duitsche volk zoolang met het oude stelsel genoegen heeft genomen en dat andere volken dit nog steeds doen!

Adolf Hitler heeft de oude, ietwat versleten socialistische theorie gemaakt tot een directe *mogelijkheid*, doordat hij haar heeft losgemaakt van het zoo vage internationalisme en gebonden aan het concrete *volk*. Hij

heeft de volksche mythe doen herleven, de gedachte, dat het *volk* het begin en het einde aller dingen is en dat de enkeling zijn kracht slechts uit het *volk* kan putten en zijn waarde slechts aan het *volk* ontleent, een gedachte, die het duitsche volk thans bezielt. Hij is uitgegaan van de levensruimte en de bestaansmogelijkheid niet van den enkeling, maar van het volk als geheel Hij heeft volgens nieuwe regelen de zorg voor de zuiverheid van ras en bloed ter hand genomen. Hij heeft dit alles harmonisch bijeengevoegd in één begrip en één vorm: het duitsche nationaal-socialisme, dat door het duitsche volk als het écht-volks*eigene* wordt gevoeld en aanvaard.

Buitenstaanders, tegenstanders, die al het kwaad, dat belanghebbenden van het duitsche nationaal-socialisme vertellen, nog altijd grif gelooven, zijn geneigd, dit laatste te ontkennen. Uit het feit, dat er in Duitschland geen onverantwoordelijke praatcolleges meer bestaan en dat de noodzakelijke beslissingen worden genomen door op iedere plaats daartoe aangewezen *personen*, leiden zij af, dat de bevolking wordt onderdrukt en aan terreur onderworpen. Vrijheid van beslissing, beweren deze lieden, bezit dit volk niet meer. Indien het die vrijheid weer krijgen zou, zeggen zij, zouden de duitschers voorzeker als één man het nationaal-socialisme verwerpen.

Maar eilieve, wat — denkt men — zou het duitsche volk daar dan eigenlijk voor in de plaats willen hebben?

Wat zou in het bijzonder de duitsche a r b e i d e r wel in de plaats willen hebben voor een politiek stelsel, waarbij de geheele productie en distributie der levensbenoodigdheden niet meer is gericht op winst voor enkelen, maar op de behoeften van het volk als geheel? Een politiek stelsel, waarbij niet meer het *geld* bron van rijkdom en welvaart is, maar uitsluitend de *arbeid*? Een politiek stelsel, dat de werkloosheid heeft doen verdwijnen en dat daardoor de arbeider pas waarlijk vrij gemaakt heeft? Een politiek stelsel, dat in staat is geweest binnen den duitschen staat de g e m e e n s c h a p s g e d a c h t e van theorie tot doorleefde werkelijkheid te maken? Een politiek stelsel, dat bevoegdheid en verantwoordelijkheid zoodanig heeft samengekoppeld, dat als er dingen verkeerd mochten gaan, dadelijk een verant-

woordelijk p e r s o on is aan te wijzen? Een politiek stelsel, dat een bewonderenswaardige daadkracht en een enorme snelheid van besluiten mogelijk maakt?

Ja, wat zou het duitsche volk voor dit stelsel dan eigenlijk wel in de plaats willen hebben? De onmachtige democratie van voorheen? Het liberale individualisme van vroeger? Het kapitalistische winstbejag, de willekeur van werkgevers, de heerschappij van het bankkapitaal? De werkloosheid van vroeger?

Ja, die werkloosheid!

Herinnert men zich nog de werkloosheid hièr? Hoe deze honderdduizenden volwassenen, jonge menschen en kinderen in de diepste ellende dompelde? Maar vooral, hoe die werkloosheid de grondwettige *rechten* der arbeidersbevolking aantastte? Zeker, de nederlandsche grondwet schenkt iederen burger gelijke rechten, maar niet iedereen kan in gelijke mate van deze rechten ook, ongehinderd, gebruik maken. De arbeider in het bijzonder kan dat niet, dan op gevaar af, tot broodsgebrek te worden veroordeeld. Weet men nog, hoe iedere willekeurige werkgever in staat was, door dat voldoende bescherming der arbeiders door de gemeenschap ontbrak, hen te straffen door de alom tegenwoordige en steeds dreigende werkloosheid op hen los te laten, wanneer zij op politiek of maatschappelijk gebied iets deden wat hun broodheer onwelgevallig was? Weet men nog, hoe de arbeider daardoor een slot moest leggen op zijn lippen en van zijn hart een moordkuil maken en een wacht plaatsen bij al zijn handelingen? Waar bleef bij zulk een terreur zijn grondwettig „gewaarborgde" v r ij h e i d?!

Men kan gerust aannemen, dat de duitsche arbeider, die zichzelf van liberalisme en kapitalisme heeft bevrijd en het nationaal-socialisme heeft veroverd; die nooit vrees behoeft te hebben voor werkloosheid; wiens vrouw en kinderen steeds deelen in de welvaart van de overal zorgende nationaal-socialistische gemeenschap — dat die duitsche arbeider den vroegeren toestand waarlijk niet terug verlangt! Hij is tevreden met hetgeen hij bereikt heeft en hoopt in de toekomst nog meer te bereiken, en hij is bereid het tot nu toe verkregene met zijn uiterste kracht te verdedigen, als het zoo soms wezen moet!

Men wil nog nader bewijs van deze bewering?
Herinnert men zich de volksstemming van het jaar 1935 in het Saargebied dan nog?

Van 1918 tot 1935 was het duitsche Saargebied losgemaakt va nhet Rijk en onder fransch bewind gesteld. De bevolking genoot ruimschoots van alle zegeningen der fransche democratie, van alle vrijheden, waarvan ook de fransche arbeiders genoten. In het Saargebied heerschten nog liberalisme en kapitalisme, toen aan den overkant der grens, in het duitsche moederland, het nationaal-socialisme, zij het nog slechts korten tijd, met de hervorming der maatschappij bezig was. De Saarbevolking was dus tot vergelijking in staat; zij was in het jaar 1935, bij een streng doorgevoerde contrôle eener internationale politiemacht, eveneens geheel vrij om te kiezen tusschen de beide stelsels. Met een meerderheid van ruim 90% gaf zij de voorkeur aan het duitsche nationaal-socialisme boven de liberale, democratische vrijheid der fransche, kapitalistische gastheeren..

Maar — zou dit een Nederlandsch a r b e i d e r verwonderen?!

Herinnert men zich voorts nog de gemeenteraadsverkiezingen omstreeks het jaar 1937 in het Sudetenland, dat toenmaals tot het zoo uiterst vrijheidslievende, voor een deel door de sociaal-democratie beheerschte Tsjecho-Slowakije behoorde? Hadden de Sudetenduitschers niet jarenlang geleefd onder het democratische partijstelsel? Wisten zij niet precies, wat die partijen voor hen beteekenden — of niét beteekenden? Hadden ook zij aan de overzijde der grens het volgens velen zoo afschrikwekkende voorbeeld van het Duitsche nationaal-socialisme niet voor oogen? En zonden zij desondanks niet tweederden der partijpolitieke gemeenteraadsleden, en wel in hoofdzaak sociaal-democraten, naar huis, om in volle vrijheid en blijkbaar uit volle overtuiging in diens plaats de nationaal-socialisten van Henlein aan te wijzen?

Neen, waarlijk, deze voorbeelden spreken een te duidelijke taal: wáár ook de duitsche arbeiders kunnen kiezen, kiezen ze welbewust het nationaal-socialisme; zij

wenschen waarlijk niet terug wat aan dit nationaal-socialisme is vooraf gegaan!

En de nederlandsche arbeider?

Was h i j zoo tevreden met hetgeen geweest is?

Zag ook hij het socialisme niet met heete begeerte tegemoet? En heeft ook hij niet jarenlang vergeefs op slechts het allergeringste begin van verwezenlijking daarvan moeten wachten?

Ja — zegt men wellicht — het s o c i a l i s m e, dát wil de nederlandsche arbeider wel en dáárvoor wil hij strijden! Maar het n a t i o n a a l-socialisme, dat is iets geheel ánders, en dát wil hij daarom niet!

Nationaal-socialisme echter is in de *eerste* plaats s o c i a l i s m e! Het is een vorm van socialisme — dus een vorm van verwezenlijking der gemeenschapsgedachte — zooals het duitsche volk zich deze *voor zich,* dus *nationaal,* heeft gekozen. Binnen de begrenzing van zijn volk heeft de duitsche arbeider daarmee dezelfde idealen verwerkelijkt, waarnaar de nederlandsche arbeider nog altijd vergeefs hunkert. En hij heeft dat *kunnen* doen, omdat hij zijn doel heeft beperkt tot het bereikbare: het *volk.* Hij heeft niet gewacht op het onbereikbare: een socialistische *menschheid.* Dan had ook hij kunnen wachten tot Sint Juttemis! Hij bepaalde zich echter tot zijn naastbijzijnden plicht en *handelde* daarnaar.

Oneerlijke bestrijders van het nationaal-socialisme hebben wel beweerd, dat dit de laatste stelling van het *kapitalisme* zou zijn. Gezien wat het duitsche nationaal-socialistische bewind zelfs in oorlogstijd aan sociale maatregelen voor den nederlandschen arbeider heeft tot stand gebracht. mogen we *deze* bewering hier wel onweersproken laten. De nederlandsche arbeider heeft thans immers met eigen oogen kunnen z i e n!

In de oogen van een rechtgeaard kapitalist en plutocraat is een arbeider, die zich aan zijn heerschappij tracht te onttrekken door het socialisme te vestigen, een misdadiger. In de oogen van de internationale kapitalistenklasse, met hun centra in Londen en New-York en waarin het internationale jodendom de eerste viool

speelt, was het duitsche volk, dat zich aan haar heerschappij onttrok door het nationaal-socialisme te vestigen, een volk van misdadigers.

De liberale kapitalist tracht den strijdenden arbeider aan zich te onderwerpen door uitsluiting en honger. Het internationale plutocratendom deed ten aanzien van het duitsche volk hetzelfde. En toen dit zich daardoor niet liet intimideeren en niet liet terugbrengen van den eenmaal gekozen weg naar het socialisme, verklaarde Engeland, als vertegenwoordiger van de bezitters der geheele wereld, het duitsche volk den oorlog, zooals het kapitalisme den arbeiders steeds den oorlog verklaard heeft.

De Führer van het duitsche volk, Adolf Hitler, heeft meermalen verklaard, den vrede te wenschen. Hij heeft meermalen verklaard, alle energie en alle hulpbronnen van zijn volk noodig te hebben voor den socialistischen opbouw van het Rijk. Tevens echter heeft hij meermalen verklaard, dat het duitsche volk niet langer berusten kon in het onrecht van het Verdrag van Versailles en dat het de afgescheurde deelen van zijn grondgebied terug moest hebben om te kunnen leven. Adolf Hitler heeft tal van pogingen in het werk gesteld om dit doel op vreedzame wijze te bereiken.

De nederlandsche arbeider, vooral de nederlandsche *socialistische strijder*, die zich persoonlijk heeft moeten krommen onder den knoet van den kapitalistischen uitbuiter; die persoonlijk heeft gestaan tegenover de hebzucht der bezitters; die persoonlijk het slachtoffer is geweest van de toomelooze harteloosheid en winstbegeerte de plutocraten; die persoonlijk geleden heeft onder de rechteloosheid, waartoe de kapitalistische inrichting der maatschappij hem doemde — deze nederlandsche arbeider zal begrijpen, waaròm Adolf Hitler bij zijn pogingen niet slagen kon. Tegenover het koude, onpersoonlijke wereldplutocratendom kon Adolf Hitler, de duitsche arbeider, die leider van zijn volk geworden was, nog minder slagen dan de vertegenwoordigers der nederlandsche arbeiders tegenover hun nationale kapitalistische klasse. Het kapitalisme heeft nooit acht geslagen op de levensbelangen van menschen en volken; het is naar zijn aard wreed, harteloos, demonisch.

Zou de nederlandsche arbeider dat uit eigen ervaring niet weten?

Zoo is dan de tegenwoordige oorlog ontstaan als de strijd van het heerschende wereldkapitalisme tegen het jonge, in het centrum van Europa ontluikende volksche socialisme. Zoo staat dan het duitsche volk op het oogenblik als wakkere socialistische strijder op de barricade, de roode vlag der sociale revolutie in de vuist, tegenover de machten der reactie, welke den zichzelf bevrijd hebbenden duitschen arbeider weer opnieuw onder het slavenjuk willen dwingen. En zoo — hebben vele socialisten immers altijd gezegd — zoo móest het immers gebeuren? Zeiden zij niet, dat het socialisme nooit op vreedzame wijze tot stand zou kunnen komen; dat het kapitalisme zijn macht steeds daartegenover zou plaatsen en het zoo noodig met wapengeweld in zijn opgang zou stuiten?

Zou een nederlandsch socialistisch arbeider zich over dezen gang van zaken verwonderen?

Wreed is het kapitalisme tegenover den enkelen socialistischen strijder. Wreed ook betoont het zich tegenover het strijdende, nationaal-socialistische duitsche volk. Het tracht, zooals het dat in zijn droeve historie altijd heeft gedaan, de strijders tot onderwerping te dwingen door de uithongering van hun vrouwen en kinderen, liever dan zich bloot te stellen aan de kracht hunner wapenen.

Een der groote deugden van den nederlandschen arbeider is steeds geweest: zijn *solidariteit*. Het beginsel van het één voor allen, allen voor één!

Zou hij dan in het bijzonder niet solidair zijn met de duitsche strijders voor een betere wereld?

Korten tijd moge het nederlandsche kapitalisme er wellicht in slagen, hem door een laffe fluistercampagne en een volkomen valsche voorstelling van zaken, zooals het dat steeds heeft gedaan, te misleiden en het juiste spoor bijster te maken; op den duur spreken toch de *feiten* een te duidelijke taal! Zijn daar niet de prachtige sociale maatregelen ten aanzien der nederlandsche arbeiders, tijdens de bezetting genomen? Is er hier in dit opzicht in een enkel jaar niet méér gedaan dan de vroe-

gere democratische regeeringen in een kwart eeuw vermochten? Blijkt niet aan ieder, die niet opzettelijk blind wil zijn, den duidelijken wil van de duitsche nationaal-socialistische bezetting van Nederland om ook hiér den arbeider op te heffen uit den toestand van vernedering en gebrek, waartoe de vroegere burgerlijk-kapitalistische staatsleiding hem ononderbroken veroordeelde?

Daaruit wordt de nederlandsche arbeider zich zijn gemeenschap met den duitschen nationaal-socialist bewust!

Daardoor ontdekt hij, wie zijn medestanders zijn, en wie zijn werkelijke vijanden!

Daardoor zal hij zijn vroegere burgerlijke, democratische, liberale, kapitalistische leiders de gehoorzaamheid en volgzaamheid opzeggen en zich in volkomen solidariteit, één van wil en één van streven scharen naast de Duitsche nationaal-socialisten, die vleesch zijn van zijn vleesch en bloed van zijn bloed en die ten slotte z ij n strijd strijden!

De nederlandsche arbeider wordt zich bewust, dat de omstandigheden thans e i n d e l ij k de MOGELIJKHEID hebben geschapen, *OOK IN ONS LAND HET SOCIALISME TOT WERKELIJKHEID TE MAKEN.*

Hij zal die mogelijkheid grijpen!

Niėt door nog langer vertrouwen te stellen in de kleinburgerlijke dames en heeren van het oude, hollandsche regentendom, die de huik wel naar den wind hangen en zichzelf van allerlei nieuwe termen bedienen, maar die desondanks niét het volksbelang, maar hun groepsbelang zoeken. De nederlandsche arbeider zal zich daar voorgoed van losmaken en zich in zijn *eigen*, nationaal-socialistische. nederlandsche a r b e i d e r s-partij aaneen sluiten tot een stalen, onwrikbare eenheid! Hij zal al die nederlandsche kleinstaatsche burgermannen, die zonder mandaat van het nederlandsche volk en zeer zeker zonder mandaat der nederlandsche arbeidersbevolking zichzelf als leiders daarvan hebben uitgeroepen en die elkaar tot in het belachelijke bestrijden, verwerpen en den arbeider ADOLF HITLER, den eenvoudigen schilder, ook als *zijn* leider, zijn Führer, aanvaarden!

De in de N.S.N.A.P. vereenigde nederlandsche arbeiders hebben Adolf Hitler als hun leider aanvaard, omdat zij hun belangen, de waarachtige volksbelangen van den nederduitschen stam bij hem veiliger achten dan bij de klein-hollandsche bourgeoisie.

Zij hebben Adolf Hitler als hun leider aanvaard, omdat zij de honderd jaar geleden door internationaal-kapitalistische belangen getrokken grenzen tusschen de nederduitsche gouwen en het groot-duitsche Rijk niet erkennen.

Zij hebben Adolf Hitler als hun leider aanvaard, omdat zij als nederduitschers leden zijn van het groote duitsche volk en daarom weer, zooals vroeger, tot het groot-duitsche Rijk willen behooren.

De in de N.S.N.A.P. vereenigde arbeiders willen *uit* buiten de kunstmatige, enge grenzen van den nederlandschen staat, die als afgescheiden deel van het duitsche volk, met een grondgebied. veel te klein om zijn steeds uitbreidende bevolking te voeden; niet in staat zijn arbeiders welvaart te verschaffen; met koloniën, die uit eigen kracht niet verdedigd kunnen worden; met een hopelooze verdeeldheid in groepen en secten en het ontbreken van een samenbindende ideologie — *zichzelf niet meer redden kan!*

De in de N.S N.A.P. vereenigde arbeiders willen geen slaven zijn van een hollandsche regentenkaste, die ondanks alle mooie woorden de vereeniging van wat samenhoort, wil beletten. Zij willen vrije arbeiders en daarom burgers zijn van het grootduitsche Rijk, waarvan zij de geweldige macht achter zich zullen weten, dat zij door hun eigen bijdrage nog grooter en onverwinnelijker zullen maken en dat onder de leiding van het grootste staatkundige genie, dat de Voorzienigheid sedert eeuwen de menschheid schonk, Adolf Hitler, de paladijn zal zijn voor het socialisme op aarde!

Grootscher perspectief voor den nederduitschen stam als geheel, voor den nederduitschen arbeider, die tot nog toe door den nederlandschen staat werd onderdrukt in 't bijzonder, is niet denkbaar.

Een realistischer en idealistischer oplossing tegelijkertijd van alle brandende problemen, die deze tijd stelt, is niet denkbaar.

Daarom — nederlandsche arbeider:

als gij u bewust zijt van uw eigen waarde;

als gij niet langer beschoolmeestert wilt worden door betweterige intellectueelen en letterknechten;

als gij u wilt losmaken van de hollandsche regentenbourgeoisie en -kleinstaterij;

als gij, met behoud van eigen taal en cultuur volberechtigd burger van het groot-duitsche Rijk wilt zijn;

als gij het kapitalisme voorgoed wilt helpen verslaan en de toekomst voor uzelf en uw kinderen voor altijd verzekeren;

ALS GIJ ADOLF HITLER ALS UW LEIDER AANVAARDT!

SLUIT U DAN AAN

BIJ DE

NATIONAAL SOCIALISTISCHE

NEDERLANDSCHE ARBEIDERS PARTIJ

CENTRAAL BUREAU
STATIONSSTRAAT 4, UTRECHT

INVULFORMULIER.

Ondergeteekende

(naam) ....

(straat) .... te ....

wenscht *)

a. nadere inlichtingen te ontvangen aangaande de N. S. N. A. P.

b. LID TE WORDEN VAN DE N. S. N. A. P.

c. een proefnummer te ontvangen van
HET NIEUWE VOLK, strijdblad der N. S. N. A. P.

d. iedere week HET NIEUWE VOLK te lezen, ad f 0.05 per week.

e. zich te abonneeren op HET NIEUWE VOLK, ad f 2.50 per jaar; f 1.30 per halfjaar; f 0.65 per kwartaal.

datum ....

handteekening:

....

*) Doorhalen wat niet bedoeld wordt.

Uitgaven der N. S. N. A. P.

PROGRAM DER DUITSCHE REVOLUTIE VOOR NEDERLAND — **f 0.10**

VAN RAPPARD'S APPÈL aan ons volk sedert 1931 — **f 0.15**

Woorden van Dr. E. H. van Rappard
Landelijk Leider der N. S. N. A. P.

AN DIE HOLLÄNDER OKTOBER 1814 — **f 0.20**

Een geestdriftig pleidooi
voor Neêrlands Duitschheid
in dichtvorm
door P. H. A. J. Strick van Linschoten

DE JOOD IN DEN SPIEGEL DER TIJDEN — **f 0.35**

Uitspraken van vele historische
persoonlijkheden

WAT BETEEKENT EIGENLIJK „NEDERLANDSCH"? — **f 0.65**

Een klare geschiedkundige
uiteenzetting
door Taiko Tjapkema